

ש יריות היהודי השבוע ברחוב בן יוסף ברמת-גן. אהרון גירגי ריבס, מזכיר שני בשגרירות ליבריה, כיוון את אקדחו בכעס אל גלגליה של משאית, ובוה אחר זה ניקב את צמיגיה.

כדי שדיפלומט ישכח את שלחחו המקצועית עד כדי כך, חייבת להיות סיבה חמורה ביותר. ואמנם, היתה סיבה חמורה: "הוא אחז בצחארי וקרא לי כושי!" התלונן ריבס.

תחילה לא רצה לדבר על כל הפרשה. "אין לי מה לומר", הודיע, "אם ברצונכם לשמוע על העניין, נא לפנות למשרד החוץ. מסרתי שם כל מה שיש לי למסור." אך העניין היה קרוב מדי ללב, מכדי שהחלק לקות הדיפלומטית תנצור את שפתיו לזמן ממושך. ראשונה דיברה אשתו, אשה צעירה נאה מאד: "המלה הזאת כושי! היא מטרידה פה את דעתנו!"

במהרה הסתבר כי היריות היו תגובה לשורה ארוכה מאד של פגיעות ועלבונות. המשאית שהעלתה את חמתו של ריבס היתה רק הקש האחרון. "יצאתי בשעות הצהריים מביתי", סיפר הליברי הצעיר (31) והנמרץ, "וראיתי את המשאית הזאת חונה במקביל למכוניתי. על כנף מכוניתי ראיתי סריטה."

רחוב בן-יוסף הוא רחוב מגורים שקט ולא רחב-במיוחד. בדרך כלל יכולות לעבור בו שתי מכוניות זו לצד זו, רק בקושי. אך מזה חודשים מתבצעת שם עבודת חפירה, שכתוצאה ממנה מכוסה הצד הימני של הרחוב בתל עפר מתמשך. ריבס החנה את הנוקסהול שלו, נושאת השלט הדיפלומטי, מול ביתו. נהג המשאית יצחק לויטה הגיע מאחורי המכונית הדיפלומטית, ניסה לעקוף אותה, בחלק הצר של הכביש, בינה לבין תל העפר.

מדוע ירה אהרון ריבס (שאל) במשאית יצחק לויטה (ימין)?

את ההודעות, עבר מגלגל אחד לשני והריק את כל המחשבות שלו. הקליעים היו קטנים וחלקם כנראה לא עבר את הגומי העבה. למרות שירה בכל הגלגלים נהיו רק שני פנצ'רים.

"רק אחריכך חשבתי איזה טיפס הייתי שניסיתי לעצור אותו. הוא יכול היה גם

"אל תקראו לנו כושים!"

לנו כושים!"

לדברי ריבס, שיפשה המשאית את הי כנף השמאלית של מכוניתו. לדברי לויטה, עלתה משאיתו מצד אחד על תל העפר, וכשי נוכח לדעת כי לא יוכל לעבור מבלי לגעת במכונית הדיפלומטית, ירד מן המשאית. סיפר לויטה (40), סוחר עצים, יליד הארץ מדור רביעי, איש אצ"ל וההגנה לשעבר, אב לשלושה ילדים ובעל שתי מכוניות. "נוכחתי שאני עומד קרוב מאוד למכונית שבצד הדרך. הייתי כמעט צמוד אליה. ראיתי אז שזאת מכונית דיפלומטית. רציתי לקרוא לנהג, כדי שתוך תיכונן משותף נוכל אולי להזיז ולחלק את המכונית שלנו. לי לבד לא היתה אפשרות לזוז, לא קדימה ולא

לירות בי, ככה סתם. כשהוא גמר את כל היריות ניסה ללחוץ על ההדק עוד פעמיים, וראה שאין כדורים. הוא לקח את אשתו והילדים, נכנס למכונית ונסע. אשתו עוד קיללה אותי באנגלית ובשפת הכושים, ש' דומה קצת לערבית. אני מכיר את השפה הזאת מומן שעבדתי עם הצבא האמריקאי שהיה בארץ והיו בו כושים.

"אני הלכתי למשרדה. לא קראתי לו כושי ולא כלום. הגישה שלי היא חיובית בהחלט לכושים. אני יליד הארץ ולא סבלתי מרגשי-נחיתות של הפליה גזעית. איש לא קרא לי אף פעם 'יהודי', ואם ערבי העז פעם ללעוג לי הוא חטף ממני מנה, וזה הכל. יש לי השכלה תיכונית ולא אמרתי לו שום מלה רעה. אינני מסוגל להגיד את זה. כל המקרה לא נוגע לי. לא קיבלתי אותו בצורה רצינית. מה שפגע בי, זה שהוא פתח באש שלא לצורך. העתונים כתבו על הכושי. למה לא כתבו גם על לויטה. לויטה זה לא נגע אף פעם באף אחד ולא הסתכסך עם איש, ואין לו שום תיק.

"אני חושב עכשיו להגיש נגדו תביעה אזרחית על נזק ותקיפה. אני לא אעבור לו בשתיקה על זה. יתכן שמישהו פגע בו. אני לא מאוחר יותר הבנתי שאולי כל ה' מקרה איתי הוא תוצאה של מרידות שהציטברה בו כלפי אחרים."

★★★
השוטר — כור!

מה היה בפי ריבס עצמו? "אילו היה עונה כמו גינטלמן", אמר אחרייך, "ומביע צער או תפילו אומר שהוא מיד מזיז את מכוניתו — לא היה קורה שום דבר. אבל הוא ענה בגסות ובתוקפנות מע' ליבות. הוא ראה את המספר הדיפלומטי של מכונית, אבל זה לא מנע בעדו מלתפוס אותי בצווארוני ולהרים עלי יד. רק בקושי הצליחו דיירי הפנסיון להרחיק אותו ממני. אשתי עמדה כל הזמן מן הצד, מבוהלת מן התוקפנות הזאת."

יותר מכל דבר הרתיחה את דמו של ה' ליברי המלה "כושי", שלושה השמיע, לד'

שייכת. לא ידעתי שיש שם צירות של ליי בריה. אני לא מסתובב בחוגים דיפלומטיים ולא יודע איפה הם גרים. כשעליתי במעלה הרחוב, לכיוון רחוב מעגל, הפניתי באופן אינסטינקטיבי את ראשי לאחור, וראיתי אשה אפריקאית שחורה ושני ילדים כושיים עומדים ליד המכונית.

"שמחתי, כי הבינתי שיש להם קשר למ' כונית הדיפלומטית. ירדתי חזרה ואו הבחנתי, מצד שמאל, שמתוך וילה קטנה יוצא כושי אפריקאי לבוש אירופאית, ותוך כדי הליכה טוען אקדח. לא קישרתי בכלל טעינה זו לענין המכונית. לא ידעתי אם הוא שג' ריר או מצחצח-הנעליים שלו, אבל חשבתי שבטח יש לו רשיון לאקדח וזה לא עניני."

★★★
"אין לי רגשי-נחיתות!"

ריבס שאל באנגלית: "מי נהג המכונית הזאת?"

"אני", השיב לויטה, ואו, לדברי בעל ה' משאית, פנה אליו הדיפלומט בשאלה: "אתה לא יודע מי אני? באיזו רשות אתה מעמיד את מכוניתך ליד מכוניתי?" "אינני מכיר אותך ולא מעניין אותי מי ומה אתה."

השיב לויטה, "העיקר שתבוא לראות מה קרה ואין נוכל להזיז את המכונית."

המשיך לויטה בסיפורו: "הוא ענה לי מיד בכעס גדול שהוא הולך לירות בגלגלי מכוניתי."

"אמרתי לו: אני חושב שלא תעשה זאת! הוא השיב בכעס: אני הולך לירות! זה הרגיו אותי, אתה טועה, השבתי לו, אתה לא תירה!"

"כל הזמן האקדח היה שלוף בידו. פתאום התחיל לירות בגלגלים. היו שם אנשים ר' ילדים, והוא יכול היה לפגוע במישהו. תפסתי אותו בפרקי ידו והזזתי אותו אחורה, על מנת שלא יוכל לירות. אשתו, שעמדה לידו, תפסה את שהייה על המדרכה, הרי' מה אותה ורצתה להלום בי. ראיתי, מה זה פה? גיוגל? אם היו עוד קצת עצים היה זה בדיוק כמו גיוגל. הנחתי לאפריקני ופניתי לתפוס את האת מאשתו. הוא ניצל

אחורה. בכל תזווה היתה המכונית שלי יכולה להתחלק ולפגוע במכונית הדיפלומטית.

"לא ידעתי איך למצוא את בעל המכונית. החלטתי לסייר ברחוב כדי לברר למי היא

תלטה ריבס ושלוש בנותיה, בדירתן ברמת-גן. האם מלאה התמרמרות על העלבונות שמעליבים אותה אנשים ברחוב, כשהם רצים אחריה וקוראים לה "כושית" ועל היחס הגס לבנותיה.

המשפחה הנעלבת